

blive betydelig lettet. Jeg tror derfor, det er Noget, som man maa betænke sig meget paa, saaledes at gribe ind i dette Forhold ved en isoleret Bestemmelse. Det er slet ikke min Mening, at det skulde være umuligt at komme til en modfat Ordning deraf, det har jeg i og for sig slet ikke Noget imod, og det kan godt være, at man netop derved vil nærme sig mere til, hvad der ellers er den almindelige Anskuelse andre Steder; men jeg paastår kun, at, naar man vil dette, saa maa man se paa Sagen med et mere omfattende Blik og sørge for, at Bestemmelsen gennemføres ikke blot paa dette enkelte Sted, men at ogsaa det hele System bliver lempet derefter.

Oxenbøll: Det har jo ikke kunnet Andet end glæde mig at høre det Utsvar, der kom fra den ærede Drdsfører, at han maatte lade alle de væsentlige Anker; jeg fremsførte, ubesvarede, nemlig alle de Anker, der gik ud paa, at den foreslaaede Lovregel eller Bibeholdelsen af den nugsældende Lovbestemmelse, om at Arvingerne kun tilsvare Gjælden pro rata, vil aabne Udgang til mangfoldige Transaktioner, som ligefrem ville ligge paa Grændsen af Bedragerier, og den vil endogsaa tvinge Skifteretten selv til at foretage Handlinger, endskjøndt den vil kunne se, at det vil være lige paa Grændsen af Bedrageri mod Kreditorerne. Det er min Hovedanke, og det er en Hovedanke, som træder frem med en ganske overordentlig Styrke, naar vi udvide Udgangen til privat Skifte. Denne Anke har jo det ærede Medlem ladet ligge; og derfor skal jeg ikke komme videre ind paa den. Den ærede Drdsfører bemærkede, at Kjønnen i Spørgsmaalet egentlig var det, om Arvingen skulde forpligtes til at betale strax, eller om de skulde nyde den samme Hensstand med Gjældens Betaling, som Arveladeren har nydt. Dette er jo vistnok ganske rigtigt fra det systematiske Standpunkt. Arvingerne ere, naar de heste solidarisk, tvungne til at betale Gjælden og kunne altsaa ikke nyde Godt af den Hensstand, som Arveladeren har havt med en eller anden Gjælds Betaling. Men i det praktiske Liv tror jeg ikke, at denne Indvending har saa overmaade meget at betyde. Thi det er jo ganske undtagelsesvis, at der eksisterer Gjæld, hvorved der er givet en saadan Hensstand, uden at den tillige er sikret ved tilstrækkelig Pant, Caution eller paa anden saadan Maade; den Gjæld, man her nærmest har for Die og nærmest frygter for, nemlig almindelig Regningsgjæld og Gjæld hist og her, som en Mand efterlader sig, er der jo i Reglen ikke Tale om nogen Hensstand med. Den ærede Drdsfører yttrede, at, naar man vil tale om det solidariske Ansvar, saa er der naturligvis ikke alene Tale om løs Gjæld, men ogsaa om Gjæld, der er sikret ved Pant i faste Eiendomme, og han yttrede, at det dog vilde være høist besynderligt, om Arvingerne skulde heste solidarisk for en Gjæld, for hvilken der var aldeles til-

strækkelig Pant. Det indrømmer jeg, det vilde ogsaa være høist besynderligt, men lad os tænke os Forholdet, saaledes som det vil vise sig i det virkelige Liv. Saa vil der jo i saadanne Boer, hvor der er faste Eiendomme, altid finde et Arrangement Sted enten paa den ene eller paa den anden Maade; Arvingerne kunne ikke dele Eiendommen i Portioner og være fælles om Gjælden. Der findes som sagt altid et Arrangement Sted i saadanne Forhold. De Boer, man frygter for, er jo ikke de rige Boer eller kort sagt de Boer, hvor der ikke er Frygt for, at Arvingerne skulle rent ud sagt berige sig paa Kreditorernes Beføstning, men det, man frygter for, er væsentlig de mindre Boer, hvor Arvingerne maatte kunne være nødblidende og tage de Bagateller, der ere, og hvor Forholdet da er det, at Kreditorerne saa i Reglen aldeles Intet faae. For at blive ved, hvad jeg før udhævede, i alle de Boer, som efter Lovforslagets § 7 gives Løs til fuldstændig ukontrolleret Skiftebehandling, altsaa alle Boer under 200 Rd., kunde der meget let udvilles sig den Pragis, at, naar Manden var død, saa tage Arvingerne, hvad der er og lade Kreditorerne se, om de ved Søgsmaal kunne faae deres Penge. Den ærede Drdsfører yttrede, at dersom man overhovedet vilde gaa ind paa en saadan Bestemmelse som den, Mindretallet har foreslaaet, vilde det være aldeles nødvendigt at træffe andre Bestemmelser; man kunde ikke saaledes gribe ind i Systemet, uden at ordne det Hele og træffe Bestemmelser, navnlig med Hensyn til det private Skifte. Jeg kan nu ikke være af denne Mening og maa oprigtig talt tilstaa, at jeg ingen Bestemmelser kjender for privat Skifte; naar der er myndige Arvinger, saa dele de Boet akkurat, som de ville. Den eneste Indvending, den ærede Drdsfører havde, var, at en Arving maa kunne tvinge en anden Arving til at udstede Proklama. Ja, ganske vist kan en Arving under et privat Skifte tvinge Medarvingerne baade til det One og det Andet, med andre Ord, naar de ikke kunne enes, er der kun den ene Udvei anvist ved Lovgivningen at overgive Boet til offentlig Skiftebehandling, og man kan stille saa mange Regler for, man vil, man kan dog ikke give Regler for enhver Sort Uenighed, der kan opstaa mellem myndige Medarvinger, men der er ingen anden Udvei end at henvisse til Skifteretten. Ja, det koster jo Noget, men man maa antage, at, naar de ikke blive enige, maa de benytte den Anvisning, som er givet ved Lovudkastets § 5, som siger, at i Tilfælde af Uenighed mellem Arvingerne, som have begyndt privat Skifte, er enhver enkelt af dem berettiget til at sordre Boet opgjort og delt af Skifteretten. At det for at træffe en saadan Foranstaltning, som af Mindretallet foreslaaet, naar man erkjender, at den virkelig er nødvendig, skulde være nødvendigt at træffe en hel Mængde andre Dispositioner samtidig dermed, forekommer mig urigtigt. Den